Pregaria.cat

Entrada

Jove, mare i economista

Ja fa estona que han tocat les dotze de la nit. Poc a poc la casa ha anat quedant en silenci. Tothom s'ha anat a dormir; alguns havien ja començat a fer-ho mentre miraven la televisió. També els mòbils han parat com l'ordinador amb el "chat" de cada dia.

I tu, bona persona i amiga, estàs acabant de planxar dues camises. "Quin dia!", penses.

Mentre la planxa acaba la seva feina t'adones que aquests són els únics moments de pau i de soledat.... des de les 7'30 del matí.

Als pocs minuts estàs asseguda a una butaca del menjador. I et disposes a fer una breu pregària abans la son fonda no t'envaeixi. Però, ves per on, sembla que és Ell el que avui comença l'intercanvi espiritual des de el fons del teu cor.

Déu parla de forma directa, sense mots i vocabularis de calaix. Més o menys és això el que entens que et diu: "*Saps una cosa, filla meva, avui he estat amb tu tot el dia, mentre tu estaves pels altres. No sé si m'entens...., però mirava pels teus ulls, escoltava per les teves orelles, treballava amb les teves mans i sentia pels teus sentiments. Soc amb tu, en el fons del fons, t'acompanyo i t'estimo ".*

És clar, t'emociones una mica. Una suau llàgrima va brollant, i també des de el cor aquestes paraules: *"Oh, gràcies, Déu meu. Em feia una mica de falta que m'ho diguessis. Jo també sabia que hi eres; t'ho agraeixo. Demà tornem-hi... no creus?. "*

(és així com aquella jove mare, esposa, economista, ciutadana i filla del Pare Déu es va retirar aquell vespre a tres quarts d'una, cansada i plena. Tothom dormia, però Déu vetllava per ella)